

PETRA KRUIJT

Blauwdruk
van
geluk

Avy werd geboren in de spotlights.
Nu willen de spotlights haar niet meer.
Wat moet ze dān?

Blauwdruk van geluk

Petra Kruijt bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Single-serie:

Een jaar single

Eeuwig single

Laat me jou zijn

De mannenmaker

Onder studenten

Lieve ik

Twijfels over België

Gemma & partners

Petra Kruijt

Blauwdruk van geluk

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020539882
ISBN e-book 9789020539752
ISBN audio 9789020539769
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Katrien van Driessche, b'IJ Barbara
Auteursfoto Ietje van Dijken

www.petrakruijt.nl
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. De papieren editie van dit boek is daarom gedrukt op papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Auditie

‘The only failure is not to try’
George Clooney

1

Van alle duizend manieren om op je bek te gaan bij een auditie, heeft Avy de Roode er duizend-en-één meegemaakt. Natuurlijk de black-out – hallo innerlijke souffleur, waarom faal je altijd op het moment suprême? – en het stamelen, stotteren en verhaspelen waardoor een performance onherroepelijk verpest wordt. Maar ook banale flaters zoals highlights die ze in een opwelling zelf in haar donkerbruine haar had gezet en die oempa-loempa-oranje waren geworden in plaats van blond, chiazaad tussen haar tanden in een periode waarin ze supergezond ontbeet maar geen tijd overhield om te poetsen, zo'n leuke lange bohemian rok waar ze genadeloos over struikelde tijdens een doorvoelde monoloog waarin ze eens géén tekstfout maakte. O, echt, ze zijn haar allemaal bekend. Ze heeft meer audities gedaan dan sommige professionele acteurs in hun hele leven, en dat wil wat zeggen.

Het wil vooral zeggen dat je een aanfluiting bent, zegt een stemmetje in haar hoofd.

Nee, verdorie, het wil zeggen dat ze een aanhóúder is. Een aanhouder!

En wat zeggen ze over aanhouders?

Juist.

Ze moet even wachten voor een stoplicht en heft haar gezicht naar de zon. Het is bijzonder mooi weer voor januari. Dat zegt natuurlijk niks en ze heeft wel geleerd geen conclusies te

trekken zonder enige oorzaak-gevolgrelatie, al helemaal omdat voor iedereen die vandaag auditie gaat doen de zon net zo goed schijnt. De zon kiest geen partij. De auditiecommissie straks natuurlijk wel.

Het licht springt op groen en ze fietst verder naar het Conservatorium Hotel, waar de audities plaatsvinden. Ze kent het daar op haar duimpje, zo vaak is ze er al geweest. Filmmensen houden van het Conservatorium Hotel. Uiteraard is dat een belachelijk eind van Geuzenveld, waar ze woont, want knappe meid die met een schoonmaakbaantje een huis binnen de ring van Amsterdam kan betalen. Een echt huis dan, hè. Van meer dan vijf vierkante meter.

Heel soms heeft ze de luxe dat ze mag overnachten in een van de kamers op haar werk. Ze is schoonmaakster in een klein familiehotel, Hotel Wolthuis. Het is daar heel anders dan het chique Conservatorium waarnaar ze op weg is. De eigenaar van Hotel Wolthuis draagt haar een warm hart toe – wat eigenlijk betekent dat hij medelijden met haar heeft, maar op deze manier klinkt het leuker – en daarom krijgt ze bepaalde privileges die zelfs de hotelgasten niet krijgen, zoals slapen zonder te betalen en gezellig met meneer Wolthuis samen eten. Als ze na zo'n gratis nacht maar zorgt dat de kamer weer schoon is zodra er gasten komen, zegt meneer Wolthuis, mag ze er gebruik van maken wanneer het kan.

Meneer Wolthuis Junior de Derde, de opvolger van Wolthuis senior en de twee juniors die hem voorgingen, is echt een topgozer. Avy hoeft hem nooit met zijn volledige, officiële – zij het zelfbedachte – titel aan te spreken; ze mag gewoon meneer Wolthuis zeggen en heel af en toe zelfs Karel. Net zoals hij haar Avy noemt terwijl ze officieel Navy heet. Maar dat is een ander verhaal, want ze staat er sinds haar twaalfde op dat iederéén haar

Avy noemt, en de enige die ermee wegkomt om daar lak aan te hebben, is haar moeder. Meneer Wolthuis weet misschien zelfs niet beter dan dat ze Avy heet, of hij moet het toevallig hebben gelezen in haar personalia. Van de rode lopers die ze voor haar twaalfde heeft bezocht zal hij haar in elk geval niet kennen. De showbizz interesseert hem net zoveel, of liever gezegd zo weinig, als de vraag of de nachten in Brabant lang zijn.

Meneer Wolthuis komt nooit zijn Amsterdamse bubbel uit en als ze vandaag zo om zich heen kijkt, geeft ze hem groot gelijk.

Tjonge, ze zal meneer Wolthuis nog gaan missen als ze straks deze rol heeft. Al kan ze natuurlijk in het begin best in het hotel blijven werken naast de opnames. Dat zal hij zeker goedvinden. Gisteren nog hadden ze het over haar auditie, want ze moest er de ochtend vrij voor nemen. Hij wenste haar bij het afscheid ‘toi, toi, toi’ en zij glimlachte naar hem en zei: ‘Ik doe mijn best!’

‘Weet ik toch,’ zei hij. ‘Doe je altijd.’

Daar heeft hij gelijk in. Ze doet ontzettend haar best. Het is weleens confronterend dat haar best niet genoeg lijkt te zijn, vooral omdat ze weet dat andere mensen – mensen zoals haar bloedeigen moeder – nooit ergens hun best voor hoeven doen en wél worden geprezen. Maar haar tijd komt nog. Dat houdt meneer Wolthuis haar altijd voor. Hij moest zelf als een soort prins Charles een eeuwigheid wachten tot zijn vader, Junior de Tweede, afstand deed van de troon. Toch zit hij daar nu. Zijn tijd is gekomen.

Nu die van Avy nog.

Meneer Wolthuis is een van de weinigen die ze nog inlicht als ze weer een nieuwe auditie heeft. Omdat ze ervoor vrij moet vragen, natuurlijk, maar ook omdat hij altijd achter haar blijft staan terwijl de rest van de wereld haar hopeloos naïef vindt. Om eerlijk te zijn vindt ze dat zelf ook weleens. Maar dan ziet

ze weer een inspirerende quote, *Een leven zonder dromen is als een tuin zonder bloemen* of zoiets kitscherigs, en beseft ze dat ze geen andere droom heeft dan deze. Armoë, misschien, maar het is zo. Dus wat kan ze anders doen dan haar fiets aan de ketting leggen in de Paulus Potterstraat, de statige deuren binnenstappen, de trap naar beneden nemen voor een snelle opfrisronde bij de wc's en dan naar de opgegeven locatie lopen om zich te melden voor de auditie? Ze heeft geen keus, tenzij ze haar leven lang hotelkamers wil blijven schoonmaken.

Als ze zit te wachten op een heerlijk zachte, gestoffeerde stoel waarop ze in slaap zou kunnen vallen omdat ze mogelijkervijs vannacht íétsje te weinig slaap heeft gekregen als gevolg van het bingen van een Netflix-serie onder het mom van research, neemt ze de dialoog door waarmee ze auditie moet doen. Het gaat om een kleine, maar interessante bijrol in een nieuwe Nederlandse dramaserie die eind dit jaar in de streaming wordt gereleaset. De verwachtingen zijn hooggespannen. De regisseur, Gregory Sinnema, timmert de laatste jaren geweldig aan de weg.

Deze rol is geknipt voor haar. Sara, het personage, heeft precies haar kenmerken: een vrouw van eind twintig met lang haar en rood gestifte lippen. Dat laatste staat specifiek zo in de beschrijving, dus heeft Avy gisteren dertig euro stukgeslagen op een lipliner om haar lippen mee aan te vullen en een felrode Mac-lipstick. Geen idee of het effect daarvan heel veel beter is dan bij een Hema-stiftje van vier euro, maar het zelfvertrouwen dat ze hierdoor krijgt is het zonder meer waard. Zij ís Sara. Ze krijgt die rol. En misschien, heel misschien wint ze er een Gouden Kalf mee voor beste bijrol. Al laat ze die gedachte alleen in haar aller-, állerstoutste dromen toe.

'HééééééééAvy!'

Ze kijkt op in de zekerheid dat Meia voor haar neus staat.

Niemand anders begroet haar op deze langgerekte manier en niemand anders doet auditie voor werkelijk álle rollen waar zij ook haar zinnen op heeft gezet. Zodoende kennen Meia en zij elkaar al jaren. Net als Avy heeft Meia nog nooit een echte rol binnengehaald, al heeft ze wel een paar reclames gedaan. Ze kan als geen ander mooi yoghurt eten. Meia heeft van nature heel volle lippen. Verder is het zwaar oneerlijk dat ze nooit een grote rol heeft gekregen, want ze werkt er nog harder voor dan Avy. Meia heeft zelfs op de toneelschool gezeten tot ze door een docent zó zwaar door de mangel werd gehaald dat ze het niet meer trok. Dat ze daarna is blijven acteren, zelfs zeven jaar na dato nog probeert aan de bak te komen in dit rare vak, getuigt van een dikke huid.

‘Meikie!’ reageert ze enthousiast. Nu is er tenminste iemand om de tijd mee te doden en ze mag Meia altijd graag. Ze is puur vermaak.

Meia ploft naast haar op een stoel en haalt een klein handdoekje uit haar tas. ‘Pff, veel te dikke jas aan vandaag. Hoe presteert een mens het om bij vriesgraden Celsius te zweten als een otter?’

‘Dat kan alleen jij,’ zegt Avy. ‘Zal ik wat water voor je halen?’

‘En nog meer vocht in mijn lichaam werken dat ik er straks weer uit kan zweten? Jij weet je concurrenten wel uit te schakelen.’

‘Dát is een talent dat ik in elk geval wel heb.’

Meia legt een hand op haar arm. ‘Je barst van het talent. Dat weet je toch.’

Avy knikt. Meia is zo’n schat, altijd als ze een peptalk nodig heeft is ze er voor haar. Sinds ze elkaar voor de vijfde keer op rij bij een auditie tegen het lijf liepen, hebben ze ook buiten het peentjes zweten om contact met elkaar. Soms spreken ze af om

wat te gaan eten, soms appen ze een hele avond terwijl ze allebei op hun eigen laptop naar een serie kijken. Meia weet hoe dit leven werkt, het leven van audities afschuimen tot je erbij neervalt.

‘Ik hoop dat een van ons deze rol krijgt,’ zegt Avy, en ze meent het. Als zij hem niet krijgt, dan zou ze superblij zijn als het Meia lukt.

‘Ik ook. We zijn er geknipt voor.’

Net als ze erin beginnen te geloven, komt Irene Vrieling binnen. Shit. Er gaat een collectieve zucht door de ruimte die waarschijnlijk vooral van Avy en Meia afkomstig is. Irene brak twee jaar geleden door met haar rol in een Nederlandse horrorfilm die het helemaal tot aan Cannes schopte. Sinds die tijd heeft ze de ene rol na de andere en Avy vermoedde eigenlijk dat ze die rollen kreeg buiten de reguliere auditiekanalen om, maar blijkbaar werkt Gregory Sinnema anders.

Irene wordt meteen doorgelaten naar de auditieruimte.

Nou ja, dat kan. Gebeurt bij de huisarts ook altijd. Mensen die te laat komen zijn keurig op tijd en als je te vroeg komt moet je daar gewoon tegen kunnen.

‘Zullen we maar wat gaan drinken?’ stelt Avy voor aan Meia.

‘Leuk. Als we klaar zijn,’ zegt ze nadrukkelijk. ‘Ik gooi niet zomaar de handdoek in de ring.’

‘Je hebt gelijk. Sorry, dat was al te fatalistisch.’

‘Precies. Ze komt gewoon omdat ze een ontluikende relatie heeft met Gregory. Of omdat ze in de race is voor een tot nu toe geheime hoofdrol. Of omdat ze in de commissie plaatsneemt...’

‘Ja, ja, stop maar,’ zegt Avy lachend.

Binnen vijf minuten staat Irene weer buiten. Dat is wel héél snel. Haar gezicht verradt niets als ze door de ruimte loopt, haar jas pakt en in een mum van tijd verdwenen is.

De volgende die wordt opgeroepen, is Meia. Avy wenst haar

succes en ze verdwijnt door de deur terwijl zij zich weer richt op haar tekst. Meia heeft gelijk: hun kansen zijn nog niet verkeken. Er wordt weleens iemand uitgepikt die tot dan toe totaal onbekend is en ineens een ster wordt. Dat is precies waar ze allemaal op hopen en het lijkt alsof dit alleen gebeurt als Pasen en Pinksteren op één dag vallen, maar dat is dan wel precies de dag waarop haar bloedeigen moeder per ongeluk een auditie binnenkwam. Ze heeft dit verhaal al minstens duizend keer gehoord en het gaat zo: haar moeder was in het gebouw om een persoonlijkheidstest te doen waarmee ze hoopte meer inzicht te krijgen in haar karakter, zodat ze een gedegen studiekeuze kon maken. Dat was onderhand hard nodig, vonden haar ouders, want ze was al twintig en had uitzicht op huwelijk noch carrière. Met haar verstrooide, onhandige aard is het geen wonder dat ze in het verkeerde lokaal terechtkwam. Ze stak haar hoofd door de deuropening, zag dat daar een actrice bezig was met haar auditie, besefte haar fout, stamelde haar excuses tegenover de aanwezigen – de actrice in het bijzonder – en maakte zich zo snel mogelijk uit de voeten. Maar nog voordat ze de hoek van de gang om was, hoorde ze achter zich iemand roepen: ‘Wacht even!’

Ze draaide zich om en zag een van de mensen uit het zaaltje. Hij rende naar haar toe.

‘Nogmaals mijn excuses,’ zei ze.

‘Kun jij acteren?’ vroeg de man.

Avy’s moeder schudde haar hoofd. ‘Eh... Ik denk het niet.’

Spoiler: ze kon het wel.

Meia komt weer naar buiten, ook al binnen vijf minuten of zo iets. Die Gregory heeft er de vaart in. ‘Ik ga alvast naar Blushing,’ zegt ze. Dat is hun vaste hangout als de uitvalsbasis het Conservatorium Hotel is. Gordons koffietent is een prima zaakje als

je oké bent met een enorm portret van de man zelf op de muur, en dat went sneller dan je zou denken. Het is zelfs wel op een bepaalde manier inspirerend. Gordon is het levende voorbeeld dat je van niets tot iets kunt komen. En niet zomaar iets. Ja, oké, maar een enkeling kan wat Gordon heeft gedaan en het is dus onmogelijk te kopiëren. Dat geeft verder niet; het is niet alsof de wereld behoefte heeft aan een hele horde Gordons. Het gaat om het idee. Gordon is een goed idee.

‘Is goed, ik zie je zo. Hoop ik.’

Meia knipoogt, zwaait en is ervandoor.

Tot haar opluchting is Avy de volgende. ‘Navy de Roode, je mag binnenkomen.’

Ze staat op, haalt een hand door haar haar, klopt haar benen af en draait drie rondjes om haar as.

Nee hoor, dat laatste is niet waar. Je moet je bijgeloof in toom houden.

‘Hi, Navy,’ zegt Gregory als ze tegenover de commissie staat. Ze zitten op stoelen zonder tafel ervoor, hun aantekeningen maken ze blijkbaar in hun hoofd. Gregory – eind dertig, grote lach, enorme bad-boy-uitstraling – zit in het midden, naast hem twee mensen die ze niet kent. Ze nemen niet de moeite om zich voor te stellen.

‘Avy,’ zegt ze.

Gregory kijkt haar vragend aan.

‘Het is Avy, niet Navy.’

Meteen als ze het zegt, heeft ze er spijt van. Waarom zou ze tegen hem ingaan? Als hij haar die rol geeft, mag hij haar noemen zoals hij wil. Al kiest hij voor Gekke Gerdientje. Dus wat zou het. Navy of Avy, dat is maar één letter verschil. Ze steekt verontschuldigend een hand op. ‘Sorry, waar bemoei ik me mee. Ga verder.’

‘Excuus, nu zie ik het. Avy. Hi, Avy.’

‘Hi,’ herhaalt ze.

‘Wat brengt jou hier?’

De spanning vloeit in één klap weg door zijn ijsbrekende grapje en ze probeert ad rem te zijn. ‘Ik kom voor een persoonlijkheidstest.’

‘Dan ben je aan het verkeerde adres. We zoeken een blanco canvas, geen persoonlijkheid.’

‘Wie weet komt uit die test wel dat ik een blanco persoonlijkheid heb.’

Gregory kijkt haar onderzoekend aan. ‘Daar geloof ik niks van. Jij hebt veel te veel pit in je.’

‘O. Balen.’

‘Toch bedankt voor je komst,’ zegt hij.

‘Wacht even. Was dit het echt?’

‘Ik app je nog.’

En daarmee is het klaar, ziet ze. Ze draait zich overrompeld om en loopt naar buiten.

Hoe word je wie je bent?

Navy werd achtentwintig jaar geleden geboren op het witte doek. Haar moeder, destijds een beginnende actrice, wilde een zo goed mogelijke acteerprestatie neerzetten. Om zich te kunnen inleven in haar personage, werd ze net als in de film ook in het écht zwanger. De film werd een kaskraker, en de baby? Die werd in één klap beroemd.

Nu is Navy, die zichzelf liever gewoon Avy laat noemen, kamermeisje in een Amsterdams hotel. Ze probeert daarnaast aan de bak te komen als actrice en doet de ene auditie na de andere. Zonder succes, tot ze filmmaker Raoul ontmoet. Hij gelooft in haar. Maar is dat wel terecht?

Blauwdruk van geluk is de zevende roman van **Petra Kruijt**, die eerder onder meer *Laat me jou zijn*, *De mannenmaker* en de serie *Liefde in de lucht* schreef. Haar verhalen kenmerken zich door humor en vaart en zijn op en top feelgood.

‘Een originele feelgoodroman [...] met leuke personages, goede beschrijvingen en een vlot geschreven verhaal’
- Hebban-recensent Marieke Scheers over *Laat me jou zijn*

NUR 340

9 789020 539882